वयमिह परितुष्टा वल्कलैस्त्वं दुकूलैः
सम इह परितोषो निर्विशेषो विशेषः ।
स तु भवतु दरिद्रो यस्य तृष्णा विशाला
मनसि च परितुष्टे को ऽर्थवान् को दरिद्रः ॥५४॥
फलमलमशनाय स्वादु पानाय तोयं
शयनमवनिपृष्ठे वाससी वल्कले च ।
धनलवमधुपानभ्रान्तसर्वेन्द्रियाणां
अविनयमनुमन्तुं नोत्सहे दुर्जनानां ॥५५॥
अशीमहि वयं भिक्षामाशावासो वसीमहि ।
शयीमहि महीपृष्ठे कुर्वीमहि किमीश्वरैः ॥५६॥
न नटा न विटा न गायका
न च सभ्येतरवादिचञ्चवः ।
नृप संसदि ते ऽत्र के वयं
स्तनभारानमिता न योषितः ॥५७॥
विपुलहृदयैरीशैः कैश्चिज्जगज्जनितं पुरा
विधृतमपरैर्दत्तं चान्यैर्विजित्य तृणं यथा ।
इह हि भुवनान्यन्ये धीराश्चतुर्दश भुञ्जते
कतिपयपुरः स्वाम्ये पुंसां क एष मदज्वरः ॥५८॥
अभुक्तायां यस्यां क्षणमपि न यातं नृपशतैर्
भुवस्तस्या लाभे क इह बहुमानः क्षितिभृतां ।
तदंशस्याप्यंशे तदवयवलेशे ऽपि पतयो
विषादे कर्तव्ये विदधति जडाः प्रत्युत मुदं ॥५९॥
मृत्पिण्डो जलरेखया वलयितः सर्वो ऽप्ययं नन्वणुः
स्वाशीः कृत्य तमेव संयुगशतैः राज्ञां गणा भुञ्जते ।